

10. Jei minėtai Reglamento Nr. 2042/2003 I priedo B skyriaus I poskyrio M.B.902 nuostatos b punkto 4 daliai priskirtina antroji iš nurodytų reikšmių, ar pagal ją galima laikyti, kad reglamente nustatytą reikalavimą atitinka tokia nacionalinės teisės nuostata, kurioje numatyta, jog inspektorius patvirtinamas po to, kai užbaigia teorinį ir praktinį mokymo kursą, ir nuo to momento gali atlikti orlaivių tinkamumo skraidyti patikrą kompetentingos institucijos vardu pasirašydamas patikrinimo dokumentus vienas?

11. Jei Reglamento Nr. 2042/2003 I priedo B skyriaus I poskyrio M.B.902 nuostatos b punkto 4 daliai priskirtina antroji iš nurodytų reikšmių, ar ją atitinka tokia nacionalinės teisės nuostata, kokia nagrinėjama šioje byloje, kurioje numatyta, jog tik pageidautina, kad per pirminę tinkamumo skraidyti inspektorių atranką atrinkti asmenys „būtų užėmę vis aukštesnes pareigas“ ir būtų buvę „atsakingi už orlaivių techninės priežiūros organizaciją“?

12. Ar, pagal Reglamentą Nr. 2042/2003, kuriame neregamentuojamas klausimas, ar, ir kokiomis sąlygomis, asmenys, kurie iki šio reglamento įsigaliojimo vykdė orlaivių tinkamumo skraidyti inspektoriaus funkcijas, turi teisę ir toliau jas vykdyti po to, kai įsigaliojo šis reglamentas, nacionalinės teisės aktų leidėjas privalėjo numatyti, jog tie asmenys, kurie šio reglamento įsigaliojimo metu (arba net prieš tai) vykdė tokias funkcijas, turi būti automatiškai patvirtinti ir toliau eiti tokio inspektoriaus pareigas, prieš tai netaikant atrankos ir vertinimo procedūros? Ar Reglamentą Nr. 2042/2003, kuriuo siekiama didinti oro transporto saugumą, o ne užtikrinti valstybių narių institucijų, kompetentingų tikrinti orlaivių tinkamumą skraidyti, darbuotojų profesines teises, reikia aiškinti taip, kad valstybės narės turi tik teisę, jeigu mano esant tinkama, toliau įdarbinti orlaivių tinkamumo skraidyti inspektoriais asmenis, kurie iki šio reglamento įsigaliojimo vykdė tokių inspektorių funkcijas, net jei tokie asmenys neatitinka šiame reglamente nustatytų kvalifikacinių reikalavimų, atsižvelgiant ir į atitinkamus 2003 m. lapkričio 28 d. EASA sprendimo Nr. 2003/19/RM I priedo B skyriaus A poskyrio M.B.902 nuostatos b punkto 4 dalies reikalavimus?

13. Jei būtų pripažinta, kad pagal Reglamentą Nr. 2042/2003 valstybės narės privalo iš naujo automatiškai nerengiant atrankos procedūros patvirtinti inspektoriais asmenis, kurie tokias funkcijas vykdė iki šio reglamento įsigaliojimo dienos, ar šią reglamento nuostatą atitinka tokia nacionalinės teisės nuostata, kokia nagrinėjama šioje byloje, kurioje numatyta, jog tam, kad galėtų būti iš naujo patvirtinti inspektoriais, tokie asmenys turėjo faktiškai vykdyti inspektoriaus funkcijas ne šio reglamento įsigaliojimo metu, bet vėliau, įsigaliojus šioje byloje nagrinėjamai nacionalinės teisės nuostatai?

2011 m. birželio 9 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Graikijos Respubliką

(Byla C-293/11)

(2011/C 232/33)

Proceso kalba: graikų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama D. Triantafyllou ir C. Soulay

Atsakovė: Graikijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Konstatuoti, kad taikiusi specialią kelionių agentūroms skirtą PVM schemą tais atvejais, kai kelionių paslaugos būdavo parduodamos kitam nei keleivis asmeniui, Graikijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2006/112/CE ⁽¹⁾ 306-310 straipsnius.

— Priteisti iš Graikijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Remiantis direktyvos formuluote daugeliu kalbų, speciali kelionių agentūroms skirta schema taikoma tik tuomet, kai paslaugoms suteikiamos tiesiogiai keleiviams. Net versija anglų kalba, kurioje vienintelėje vietoje vartojamas terminas „klientas“ („customer“), neturėtų prasmės, jei joje būtų nurodyti tik keleiviai. Ta pati išvada kyla kartu skaitant visas susijusias nuostatas (sisteminis aiškinimas). Istorinio aiškinimo rezultatas tas pats, nes PVM direktyva Šeštoji direktyva buvo paprasčiausiai kodifikuota nepakeičiant jos turinio. Aiškinant teleologiškai matyti, kad neleidžiama dvigubai apmokestinti tam tikrų valstybių narių kelionių agentūrų (išskyrus atskaitymus plačiai taikant kelionių agentūroms skirtą schemą). Atskira valstybė narė negali kaip nors koreguoti direktyvos be oficialaus jos teksto pakeitimo.

⁽¹⁾ OL L 347, 2006 12 11.

2011 m. birželio 10 d. pareikštas ieškinys byloje Italijos Respublika prieš Europos Sąjungos Tarybą

(Byla C-295/11)

(2011/C 232/34)

Proceso kalba: italų

Šalys

Ieškovė: Italijos Respublika, atstovaujama G. Palmieri ir avvocato dello Stato S. Fiorentino

Atsakovė: Europos Sąjungos Taryba

Ieškovės reikalavimai

— Panaikinti 2011 m. kovo 10 d. Tarybos sprendimą, kuriuo leidžiama tvirčiau bendradarbiauti kuriant bendrą patentinę apsaugą (2011/167/ES) ⁽¹⁾;

— Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Grįsdama savo ieškinį Italijos Respublika remiasi keturiais pagrindais.

Pirma, ji teigia, kad tvirčiau bendradarbiauti Taryba leido peržengdama ES sutarties 20 straipsnio 1 dalyje, kuria remiantis tokia procedūra leistina tik Sąjungos neišimtinės kompetencijos srityje, nustatytas ribas. Iš tiesų Sąjunga turi išimtinę kompetenciją sukurti „Europos dokumentus“, kurios teisinis pagrindas įtvirtintas SESV 118 straipsnyje.

Antra, ji tvirtina, kad dėl leidimo tvirčiau bendradarbiauti šioje byloje kilo priešingos, arba bet kuriuo atveju tikslų, kurių siekiant Sutartyse numatyta šis institutas, neatitinkančios pasekmės. Kadangi šis leidimas neatitinka jeigu ne SESV 118 straipsnio formuluotės, tai bent jau jo idėjos, juo pažeidžiama SESV 326 straipsnio 1 dalis tiek, kiek joje nustatyta, jog tvirtesnis bendradarbiavimas turi atitikti Sutartis ir Sąjungos teisę.

Trečia, Italijos Respublika nurodo, kad sprendimas dėl leidimo priimtas neatlikus tinkamo tyrimo atsižvelgiant į taip vadinamąjį *last resort* reikalavimą ir šiuo klausimu nepateikus tinkamų motyvų.

Galiausiai sprendimu dėl leidimo pažeidžiamas SESV 326 straipsnis, nes juo daroma žala vidaus rinkai, nes sukuriamos kliūtys prekybai tarp valstybių narių ir diskriminacija tarp įmonių taip iškraipant konkurenciją. Be to, juo nėra stiprinamas Sąjungos integracijos procesas ir taip prieštaraujama SESV 20 straipsnio 2 daliai.

⁽¹⁾ OL L 76, p. 53.

2011 m. birželio 14 d. Administrativen sad Varna (Bulgarija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Dobrudzhanska petrolna kompania AD prieš Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto“, grad Varna, pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata Agentsia po Prihodate (Varnos miesto skundų ir vykdymo administravimo direkcijos prie Nacionalinės pajamų agentūros centrinės valdybos direktorius)

(Byla C-298/11)

(2011/C 232/35)

Proceso kalba: bulgarų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Administrativen sad Varna

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: Dobrudzhanska petrolna kompania AD

Atsakovas: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlentie na izpalnenieto“, grad Varna, pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata Agentsia po Prihodate (Varnos miesto skundų ir vykdymo administravimo direkcijos prie Nacionalinės pajamų agentūros centrinės valdybos direktorius)

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB ⁽¹⁾ dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 80 straipsnio 1 dalies a ir b punktus reikia aiškinti taip, kad jeigu tiekiant prekes tarp susijusių asmenų atlygis yra mažesnis už rinkos kainą, apmokestinamoji vertė yra sandorio rinkos kaina tik tuomet, jei tiekėjas arba gavėjas neturi teisės į viso PVM, kuriuo apmokestintas tiekiamų prekių pirkimas ar gamyba, atskaitą?
2. Ar Direktyvos 2006/112 80 straipsnio 1 dalies a ir b punktus reikia aiškinti taip, kad jeigu tiekėjas pasinaudojo teise į viso mokesčio atskaitą už prekes ir paslaugas, kurios vėliau tarp susijusių asmenų tiekiamos ar teikiamos mažesne nei rinkos kaina, ši teisė į atskaitą nebuvo koreguojama pagal direktyvos 173–177 straipsnius ir tiekimui netaikomas atleidimas nuo mokesčio pagal direktyvos 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377 straipsnius, 378 straipsnio 2 dalį arba 380–390 straipsnius, valstybė narė negali numatyti priemonių, pagal kurias apmokestinamoji vertė yra tik rinkos kaina?
3. Ar Direktyvos 2006/112 80 straipsnio 1 dalies a ir b punktus reikia aiškinti taip, kad jeigu tiekėjas pasinaudojo teise į viso mokesčio atskaitą už prekes ir paslaugas, kurios vėliau tarp susijusių asmenų tiekiamos ar teikiamos mažesne nei rinkos kaina, ir ši teisė į atskaitą nebuvo koreguojama pagal direktyvos 173–177 straipsnius, valstybė narė negali numatyti priemonių, pagal kurias apmokestinamoji vertė yra tik rinkos kaina?
4. Ar Direktyvos 2006/112 80 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose įvardyti visi atvejai, kuriais valstybė narė gali imtis priemonių užtikrinti, kad apmokestinamoji vertė būtų sandorio rinkos kaina?
5. Ar nacionalinės teisės nuostata, kaip antai *Zakon za danak varhu dobavenata stoynost* (Pridėtinės vertės mokesčio įstatymas) 27 straipsnio 3 dalies 1 punktą, galima taikyti kitomis sąlygomis, nei įvardytos Direktyvos 2006/112 80 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose?